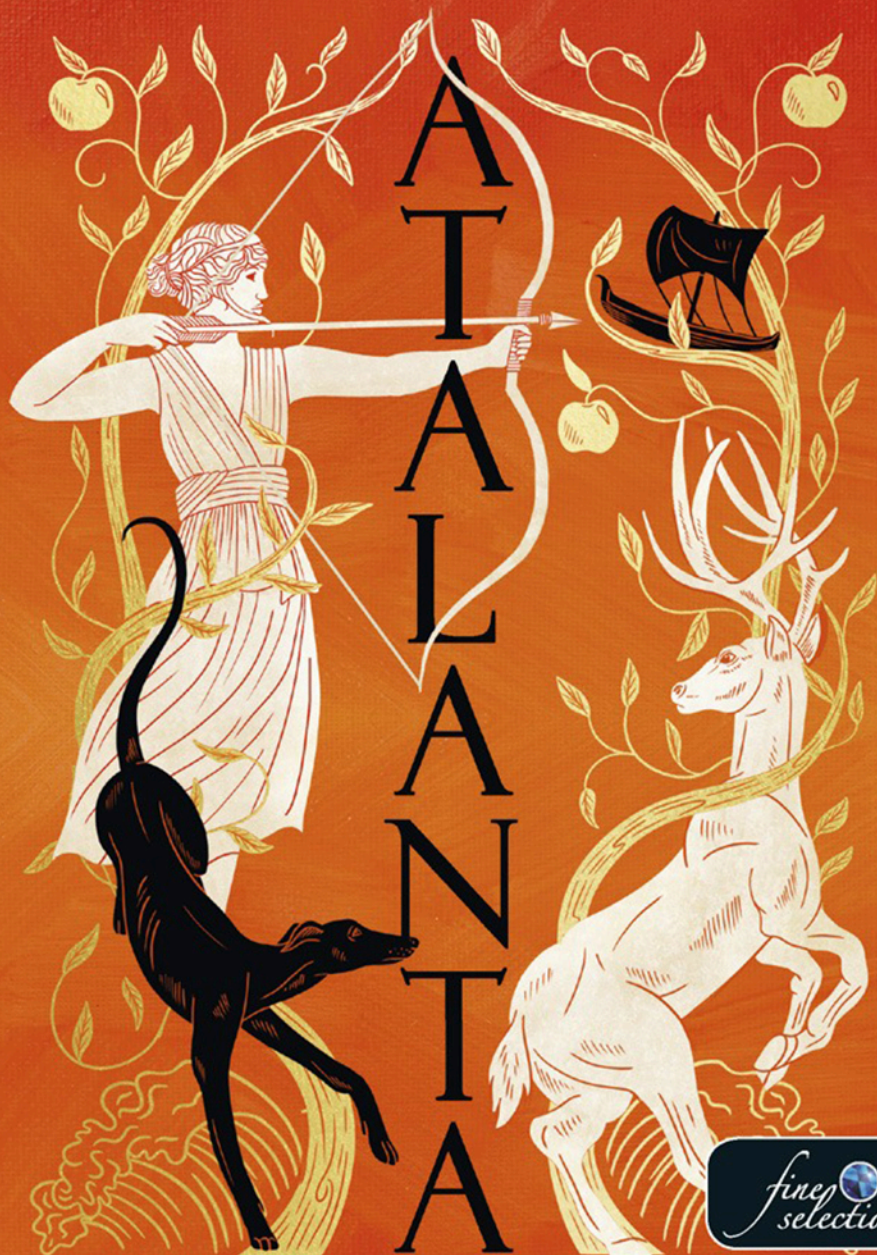

Hercegnő, harcos, szerető, hős!

fine
selection

JENNIFER SAINT

JENNIFER SAINT

ATALANTA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

PROLÓGUS

AMIKOR MEGSZÜLETTEM, KINT HAGYTAK EGY HEGYOLDALON. A király meghozta a parancsot – *ha lány, tegyék ki a hegyre* –, így hát valaki, egy szerencsétlen lélek a palotából, elindult ezzel a nemkívánatos emberi lénnyel: egy kislánnyal, nem pedig a dicső örökssel, akire a király vágyott.

A csupasz földre fektetve talán addig visíthattam, ameddig csak apró tudóm bírta. Vagy talán csak feküdtem ott, nyöszörögve és félve, és néztem, ahogy közeledik. Az anyamedve, akinek a kölykei még vakok és nyirkos bundájúak voltak. Odavonzotta őt az elhagyott újszülött panaszos hangja, anyai aggodalma tetőfokán.

Szeretném azt hinni, hogy felnéztem rá, az anyamedvére, és álltam a tekintetét. Hogy nem húzódtam el a forró lehelete vagy a mancsának durva simogatása elől. Bizonyára túl együttérző volt ahhoz, hogy otthagyon, nem bírta elviselni az éhes csecsemő sírását, ezért felemelt és magával vitt.

Medvetejen cseperedtem fel. Megtanultam birkózni a medvestvéreimmel, játékunk vad és kíméletlen volt. Sosem sírtam, ha karmaik vagy fogaik megkarcoltak, vagy ha morogva ugrottak rám.

Inkább belefűrtam az ujjaimat a bundájukba, földre rántottam őket, a bordáikba mélyesztettem a fogamat, és olyan erősen haraptam, amennyire csak tudtam. Éjjelente összegömbölyödtünk, medve- és embertagok kusza halmazában, puha mancsuk a napbarnított bőrömön pihent, avarból és földből épített meleg fészünkben, nyelvük nyirkos érintésével az arcomon.

Múltak az évszakok, felhagytunk az anyatejjel, megtanultunk vadászni. Eleinte bizonytalanul, csúszós sziklákon egyensúlyozva a gyors folyású folyóban, ami átszágulzott az erdőkön. Én törökülésben ültem a füves parton, figyeltem a vizet: a halak pikkelyei megcsillantak – maguk a bocsok is –, nevettem az ügyetlen csapásaikon, a csobbanásokon, amik eláztatták őket. Eleinte anyjuk közel maradt, figyelve őket, de az önbizalmuk növekedésével egyre messzebbre kezdett kóborolni. Szimatolta a levegőt, tekintetét a lankás dombok felé emelte, figyelme elkalandozott tőlünk, valami másra szegeződött.

A bocsok előbb tudták, mint én. Elrejtőztek, mielőtt megjelent volna – a hatalmas hím, aki párt keresett. Elbújtak a fák között, mikor kibukkant a hegyekből, valami távoli barlangból, ahová vitte az anyamedve illatát a friss tavaszi szellő. Ellenállhatatlan hívás ez a szörnyetegnek, aki úgy tűnt, mintha a fák lombjáig tornyosulna. Torkának morajlása olyan volt, mint a mennydörgés, ami megrázta az ágakat, miközben én a téli álmat alvó bocsok között feküdtem biztonságban.

Az anyamedve is megérezte. Egyetlen pillanat alatt – amennyi idő kellett ahhoz, hogy a szél irányt váltson – megváltozott; gyorsan, hirtelen és elkerülhetetlenül. Szerető érintései morgássá és csapásokká váltak; ha bármelyik kölyke vágyakozva visszanézett, mielőtt a magasba nyúló ágak biztonságába menekült volna, utánuk ugrott, hogy elriassza őket. Egy szikla mögül remegve figyeltem, éreztem forró

leheletét: üvöltéssel adta tudtunkra a figyelmeztetést. Az egyetlen anya, akit rövid életem során ismertem, eltűnt – valami rettenetes vette át a helyét.

Hagyta, hogy a hím kövesse őt. A rejtekhelyemről láttam, ahogy hatalmas feje nekidörgölőzik a nyakának, és viszonozza az érintést.

A bocsok eleinte izgatottak voltak, de idővel megnyugodtak, és végül mindegyik lemászott a fáról. Figyeltem, amint testvéreim külön-külön eltűnnek az erdő mélyén, gyorsan elnyelte őket a hatalmas fatörzsek és lombos ágak világa.

Elveszetten indultam el én is, iránytalanul kószáltam a fák között, de idővel elapadtak a könnyeim, és zihálásom is lecsillapodott. Tudtam, hol vagyok, és az erdő ismerős világa megnyugtató menet közben. A levegő aranyzölden szűrődött át a lombokon, tele volt a fenyő, a ciprus és a puha, fekete föld illatával. Egy kövér pók gubbasztott hálójának közepén két ág között, szőrös barna teste és csíkos lábai szinte beleolvadtak a kéregbe. Egy kígyó villant elő, gyorsan védelmező gyűrűbe tekeredett, pikkelyeinek gyémántos fénye csillogott, ahol a napfény ráesett. A hegy magasabb részein, ahol ritkultak a fák, oroszlánok ólálkodtak hangtalanul a szaggatott bokrok és sziklás kiszögellések között. Egy erdő, amit fogak és karmok élesítettek, méreg csordogált benne, és lüktetett az élettől és a szépségtől. Ezernyi összekapcsolt szál szőtte át: kezdve az ősi gyökerektől, amik mélyen a föld alatt szívták fel a vizet, hogy a fák felemelhessék koronájukat a nap felé; a kérégek mély hasadékaiba fúródó rovarokon át, a lombkoronákban fészkelő madarakig, a könnyed léptekkel járó őzekig és az ugrásra készülő ragadozóig.

És mindennek a közepén ott voltam én.

1

A MEDVÉK TÁVOZÁSA UTÁN JÖTT EL HOZZÁM AZ ERDŐBE. Bárki számára impozáns látványt nyújtott volna – magasabb és erősebb, mint bármelyik halandó asszony, bár akkor ezt még nem tudtam –, kezében csillogó íj, szemében vad fény, sarkában pedig egy falkányi vadászkutya. Mégis, már kisgyermekként is erősebb volt bennem a kíváncsiság, mint a félelem. Amikor kinyújtotta felém a kezét, megfogtam.

Emlékszem, milyen volt először megpillantani a ligetet, ahová vezetett, kilépve a mögötte sorakozó ciprusfák közül. Hunyorogtam, egy pillanatra elvakított a víztükrőről visszaverődő aranyfény. Összeszorítottam a szemem, majd újra kinyitottam, és pislogtam.

A vízen túl, a lejtős hegyoldalba vájva, egy széles barlang húzódott, bejárata előtt nagy kövek heverték mindenfelé. Ezeknek a lapos felületein asszonyok ültek – nimfák, mint később megtudtam. A levegő tele volt halk beszédükkel és gyengéd nevetésükkel. Felnéztem a nőre, aki idehozott, és ő rám mosolygott.

Bogyókat adtak nekem, érettek voltak, és édesek. Emlékszem a hideg, tiszta víz ízére, amivel megittattak, milyen ügyetlen voltam a

kezemben tartott csészével, amit a forrás szájához tartottak nekem. Aznap éjjel már nem a medvék bozontos melegében aludtam, nem hallgattam szívük nehéz dobbanását a fűlemben, helyette állati bőrkön pihentem, és egy nő énekének hangjára ébredtem.

Később megtudtam, hogy Artemisz volt az, aki értem jött, és az ő szent ligetébe vitt engem. Artemisz, a vadászat istennője, akihez az erdő és annak minden lakója tartozott. Mind az ő ezüstös pillantása alá estünk, mind meghajoltunk hatalma előtt, a földben csúszó férgektől a vonyító farkasokig. Árkádia erdeje az ő erejétől vibrált.

A nimfáknak adta a feladatot, hogy felneveljenek. Az ő dolguk volt megtanítani mindazt, amit Artemisz túl unalmasnak talált: ők vezettek rá, hogyan értelmezzem a beszédüket, és én – eleinte tétován – megtanultam válaszolni is. Megmutatták, hogyan szőnek vásznat, amiből az egyszerű tunikákat készítették, amiket mind viseltek, és hogyan tiszteljem a többi istent és istennőt, akiknek a nevét megtanították, még ha ők nem is jöttek el az erdőnkbe soha. Megtanították, hol gyűjtsek bogyókat, hogyan kerüljem el azokat, amik megbetegítenének, figyelmeztettek az ártalmatlannak tűnő gombokra, amik kioltanák az életem. Láttam, hogy életüket Artemisznek szentelték; az ő kedvéért gondozták az erdőt, óvták forrásait, folyóit, növényeit és minden élőlényt benne. Cserébe ott élhettek, a szeretetében és a védelme alatt.

Eleinte látogatásai rendszertelennek, kiszámíthatatlannak tűntek számomra. A barlangból, ahol a nimfák mellett aludtam, figyeltem a hold útját az égen, követtem, ahogy karcsú sarlóból fénylő gömbbé növekszik. Megtanultam, hogy sosem fogy el újra vékony szeletté anélkül, hogy ő ne jönne el hozzánk. Miközben az erdőben barangoltam, mindig éberem figyeltem. A kutyák, akik türelmesen vártak mellette, mikor először rám talált, velem tartottak a fák közé,

mintha ők is keresnék úrnőjüket. Heten voltak, és eleinte könnyebb volt velük lennem, mint a nimfákkal. Puha bundájuk a medvékre emlékeztetett, éles fogaitól sosem féltem. Minden levélzizegésre vagy ágropogásra megdermedtem, a göcsörtös fatörzsek közé pillantva kutattam, nincs-e ott valami nyoma annak, hogy visszatért. Alig vártam, hogy újra eljöjjön, és lássa, mit tanultam távolléte alatt. Amikor feltűnt – olyan hirtelen és váratlanul, mint egy tavaszi zápor –, szívem mindig megdobbant.

Felszólította a nimfákat, hogy kövessék, és ők el is tűntek a fák között, kecsesen suhantak tova, majd szürkületkor tértek vissza, zsákmányukat vállukon cipelve. Azokon az estéken a liget megtelt a sült hús ellenállhatatlan illatával. Vágyakoztam arra, hogy egyszer engem is magával vigyen, hogy eljöjjön a nap, amikor elég hasznosnak tart majd hozzá.

Öt újabb tél telt el, mire egy tavaszi hajnalon eljött hozzám. A barlang szájánál suttogta: „Atalanta?”, és én felugrottam, hogy válaszoljak. Arca kipirult, szeme ragyogott, tunikája lazán övezte derekát, kezében a finoman ívelt íjat tartotta. Üdvözölte a kutyákat, majd biccentett, hogy kövessem őt az erdő mélyére, mutatva, hogy olyan hangtalanul lépjek, ahogyan ő, és gyakran álljak meg, tekintetem fűgén járjon körbe.

Éreztem, hogyan nő bennem a feszültség, a játékos öröm majd' szétfeszített belülről, de lenyeltem a nevetést, államat olyan határozottan tartottam, mint ő, és pontosan a lábnyomaiba léptem a puha földön. A kutyák előttünk rohantak, fülüket hegyezték, izgatottan szimatolták a levegőt. Amikor megéreztek a keresett szagot, ő hirtelen lehúzott maga mellé, egy kidőlt fatörzs mögé guggoltunk, a bársónyos mohaszőnyeg fölött kémlelt ki, miközben szemét összesűkítve célzott az íjjal.

A szarvas áttört a fák között, megriadt a kutyák miatt. Fenséges állat volt, agancsai szélesen és magasra nyúltak ki a nagy homlokából – talán a legpompásabb, amit valaha láttam. Artemisz nyila egy pillanat alatt átfúrta a torkát, még mielőtt folyékony barna szeme felfoghatta volna, milyen veszedelemben rohant, és a szarvas összerogyott, vörös csepp gördült le a karcsú fanyél mentén.

Elkapta csodáló pillantásomat, és elmosolyodott. Legközelebb megmutatta, hogyan tartsam az íjat – súlya mintha remegett volna a kezemben, erőtől vibrált.

Onnantól kezdve azokért a napokért éltem, amikor Artemisz eljött a ligetbe, és kezében íjjal intett, hogy kövessem a hajnal csendjébe. Hangja mély és sürgető volt a fülem mellett, miközben az utasításokat suttogetta: hogyan figyeljem meg az őzek mozgását, akik mélyen az aljnövényzetben rejtőznek, hogyan legyenek mozdulatlan, láthatatlan, szememet a célra szegezve, íjam megfeszítve, míg nem marad más a világon, csak én és a zsákmányom. Kilélegeztem, amikor a nyíl az állat torka felé repült, ahogy ő mutatta. Az ő vezetésével magamnak készítettem íjat, és sosem mentem nélküle az erdőbe. Nem volt édesebb hang számomra a világon, mint Artemisz örömteli nevetése, amikor célba találtam.

A siker izgalma és a vad elejtésének kielégítő érzése mellett neki akartam örömet szerezni. A nimfák úgy fogalmaztak, hogy Artemisz védelme alatt nyílt lehetőségem szabadon és örömmel felnőni. Nem úgy élt, mint a többi isten, és az én életem sem hasonlított egyetlen emberéhez sem. Artemisz elutasította az Olümposz aranycsarnokait, a felhőbe burkolt pompás palotát, ahol a többi halhatatlan élt. Az erdőt választotta helyette, szívesebben fürdött ezüst holdfény-nél a tisztások tavaiban, és futott a fák között nappal, gyorsan és kecsesen, testén keresztbe vetett nyíltartó, íja mindig készen. Láttam,

hogy örömet leli abban, hogy egy halandó az ő képmására növekszik, és én is örültem ennek – még ha nem is értettem akkor, valójában mennyivel tartozom neki.

Sosem ismertem emberi otthont; nem tudtam, milyen ritka ajándék, ha valaki egy istennő pártfogoltja lehet, ha gyermekkor a természet vad egyszerűségében és nyers varázsában telhet.

Artemisz talán elutasította olümposzi társait, de az árkádiai erdő tele volt a kíséridevel. A nimfák, akik gondomat viselték, mind hűséges szolgálói voltak – többtucatnyi kortalan leány a folyókból, forrásokból, tengerekből és szelekből, fiatal nők, akik együtt futottak, vadásztak és fürödtek az istennővel.

Történeteket meséltek nekem. Kezdetben azokat szerettem legjobban, amik rólam szóltak – hogyan hagytak ott a hegyoldalon, hogyan mentett meg az anyamedve, majd később Artemisz. Ezek élénken tartották bennem a legkorábbi emlékeimet. Nem akartam elfelejteni, ki voltam, mielőtt ezekhez a szelíd, derűs nőkhöz kerültem. Nem akartam elveszíteni azt az érzést, amit akkor éreztem, mikor az anyamedve bundájába kapaszkodtam, miközben együtt futottunk az erdőben, izmai mozogtak alattam, és a fák elsuhantak mellettünk.

Mégis, tele voltam kíváncsisággal, figyeltem új társnőimet, ahogy egy kősziklán ültem a tó partján, a fűzfa finom, lehajló ágainak árnyékában. Ott volt Phiale, aki a nyári aszály idején is mindig ki tudott csalni néhány csepp vizet a forrásokból, akkor is, ha azok már csak alig csörgedeztek. Crocale kecsesen siklott a földön, virágok nyíltak a nyomában. Amikor a talaj kiszáradt és megkeményedett a tűző nap alatt, Pszékász képes volt permetező esőt idézni a levegőből,

hogy táplálja a szomjas földet. Kíváncsi voltam, hogyan tanulták meg ezeket a varázslatokat.

– Mindig az erdőben éltetek? – kérdeztem őket.

– Nem mindig – felelte Phiale. – Néhányunk a titán Ókeanosz leánya, a hatalmas folyóé, ami körülöleli a földet. Apánk gyermekkorunkban küldött minket Artemiszhez, és azóta itt élünk.

Ez újabb kérdést vetett fel bennem: bár én egyre gyorsabban nőtem, és már majdnem olyan magas voltam, mint a nimfák, ők miért nem változtak soha?

– Artemiszhez hasonlóan mi is gyermekből cseperedtünk ilyené, és így is maradunk – magyarázta Phiale. – Míg az istennő sosem hal meg, minket megtámadhatnak vadállatok... vagy más veszedelem. – Itt elhallgatott egy pillanatra. – A nimfákat meg lehet ölni, akár csak azokat a lényeket, amikre vadászol az erdőben. De az öregség soha nem ér el bennünket.

– És mi lesz velem? – kérdeztem.

Tenyerébe fogta az arcomat, kisimította a szemembe hulló hajtin-cseket, amik kiszabadultak a fonatból.

– Te halandó vagy, Atalanta. Nem olyan, mint bármely más halandó, aki valaha élt, de mégis úgy nősz majd fel és öregszel meg, ahogyan minden ember.

– Ne ijesztgesd!

A liget túlsó feléről közeledett, hajfonata kibomlott, arcán földnyomok – Kallisztó épp egy vadászatból tért vissza. Dárdáját hanyagul félrehajította, ami egy sziklához csapódva koppant, majd ő maga lehuppant a földre, és megtámaszkodott a sziklán, amin én ültem.

– Nem ijeszt meg – mondtam. Lehajoltam, és kihúztam egy levelet Kallisztó kócos hajából.

– Hát persze hogy nem – felelte, hátrahajtotta a fejét, és lehunyta szemét a lágy napfényben.

– Elfáradtál? – kérdezte Phiale.

Kallisztó felemelte a kezét, és ujjaimat az övéibe fonta.

– Artemisszel vadásztam, de olyan messzire szaladt előre. Nem tudtam lépést tartani vele. – Szája sarkában halvány mosoly jelent meg. – Bezzeg Atalanta, ő képes egész nap a hegyoldalakon futni vele, aztán úgy visszatérni, mintha el sem fáradt volna, és készen állna a következő körre.

Phiale nevetett.

– Atalanta még fiatal, azért van tele energiával.

– Nem gondolod, hogy még lenyűgözőbb lesz, ha teljesen felnő? Szerintem igen – mondta Kallisztó, megszorította az ujjaimat, majd felnézett rám. – Hamarosan átveszed a helyem, mint a legközelebbi társa – tette hozzá.

Hangjában semmi keserűség, semmi irigység nem volt. Egyszerűen és őszintén mondta, ugyanazzal a szeretettel, amit mindig mutatott felém. Mellkasom megtelt büszkeséggel, elfordítottam a fejem, nem tudtam, mit mondjak.

Ugyanabban a pillanatban éreztük meg – azt a hirtelen bizsergést a levegőben, mintha maga az erdő feszült volna meg a várakozástól. Ez csak egyet jelenthetett.

Artemisz megérkezett.

Kilépett a tisztásra, a nimfák felugrottak, hogy tiszteletüket tegyék. A csoport közepén állt, fejjel és vállal magasodott fölējük, kezében vérrel festett gerely. Még mindig ragyogott az üldözés izgalmatól és a fáradságtól. Átnyújtotta a dárdát, az íjat és a nyíltartót a melléte várakozó két nimfának, akik gondosan a barlang széléhez helyezték azokat. Eközben Crocale lehúzta Artemisz válláról a

tunikát, és feltűzte a haját, amint az istennő meztelenül belépett a vízbe.

Artemisz elégedetten sóhajtott. A déli napfény aranyba vonta testét, kiemelte felfelé néző arcát, válla ívét, mellének formáját. Olyan szép és harmonikus pillanat volt ez, hogy szinte mindannyian bele-süppedtünk.

– Ma reggel férfiak is vadásztak – mondta Kallisztó. Hangjában volt valami jelentőségteljes, egyfajta figyelmeztetés, amit Phiale is megértett, miközben tekintetük összekapcsolódott, majd Artemiszre pillantottak, aki továbbra is boldogan fürdött.

Kihúztam magam ültömben.

– Milyen közel jutottak?

Kallisztó felnevetett.

– Nem nagyon.

– Sosem jutnak – mondtam. Férfiak, kutyák és lovak. Időről időre betörték az erdőnkbe, kürtjeik harsogtak, kiáltásaik mennydörgése felriasztotta a madarakat a lombkoronákból, de minden zajukkal és káoszukkal együtt soha nem sejtették, milyen közel is járnak hozzám, egy nimfához vagy akár magához az istennőhöz.

Phiale arca szokatlanul komor lett.

– Ne bízd el magad – mondta. – Előfordult már, hogy mélyen benyomultak az erdőbe.

– Nem elég gyorsak ahhoz, hogy egy pillanatnál tovább lássanak minket – vontam meg a vállam.

– Meg sem pillanthatnak – rázta meg a fejét Phiale, és némi bosszúságot éreztem az óvatossága miatt.

– Tényleg nem szabad – szólta Kallisztó, majd felállt, benyúlt a barlangba egy széles szájú kupáért, és belemártotta a forrás vizébe, ami folyamatosan táplálta a medencét.

– Egyszer egy vadász valóban rátalált erre a szent ligetre – mondta Phiale. Kallisztó félig az árnyékban állt a barlang bejáratánál, így nem láttam az arcát, de Phiale tekintete komoly és feszült volt, egyenesen rám szegeződött, miközben beszélt. – Elszakadt a társaitól, és őket keresve, véletlenül éppen a tó partjára tévedt.

– Valóban? – Nem tudtam eldönteni, hogy higgyek-e neki. Talán csak egy vicc volt, vagy egy történet, amivel a hiszékenységem tesztelte.

– Artemisz épp fürdött, ahogy most is – folytatta Phiale. Az istennőhöz csatlakozó nimfák nevetése és a víz lágy csobbanásai elnyomták a hangját, mégis olyan halkán beszélt, hogy alig hallottam. – A nimfák beugrottak a vízbe, és köré gyűltek, hogy elrejtse őket a férfi szeme elől, de az megdermedt, mintha földbe gyökerezett volna a lába, és csak bámult.

Akaratom ellenére is nyugtalanság költözött belém.

– Mit tett Artemisz?

– Két kutya volt vele – mondta Kallisztó. – Artemisz forrongott. Dühösebb volt, mint amilyennek valaha is láttam. Emlékszem az arcára: a kutyákra nézett, majd vissza a férfira. Minden mozdulatlaná vált, néma csend borult ránk, aztán egyszer csak a vízre csapott, és a vízcseppek a férfi arcába fröccsentek. A hangja nem olyan volt, mint szokott lenni, mély volt, rettenetes. Azt mondta a férfinak, menjen, és mesélje el a társainak, hogy meztelenül látta az istennőt.

Phiale átvette a szót.

– Megpróbált elmenekülni, visszakúszott a fák felé, de láttam, hogy a víztől csöpögő haján valami elkezd kialakulni, valami, aminek egyáltalán nem lehetett nevet adni. Néztam, és nem hittem a szememnek, de amikor felordított, láttam formát ölteni: két agancs tekeredett ki a koponyájából.

– Agancs? – kaptam levegő után. – De hát hogyan...?

– Elesett, és egész testét szőr kezdte borítani. Rángatózott, újra meg újra, sikolyai az eget szaggatták, aztán négy lábra ereszkedett: már nem ember volt, hanem szarvas.

– A kutyák... – szólt Kallisztó, és nyelt egyet. – Megpróbált elfutni, de lábai összegabalyodtak alatta. A kutyák azonnal rárontottak, és az egész liget az acsargásuktól visszhangzott. Nem bírtam nézni.

A történet egyszerre nyugőzött le és rémített meg.

– De ez figyelmeztetés a férfiaknak, nem? Hogy maradjanak távol. Miért jelenti ez azt, hogy nekünk kell elkerőlnünk őket? Ha követnek minket, ugyanaz a sors vár rájuk.

– Képzeld el, ha azon a napon Artemisz nincs itt – mondta Phiale, türelmetlenül félresimítva a haját az arcából. – Képzeld el, ha egy férfi talál meg minket, valamelyikünket, egyedől fürődve, ruhátlanul, kiszolgáltatva. Ha tudnák, hogy itt vagyunk... mit gondolsz, mit tennének?

– Nem tudom – feleltem. A hangjából éreztem, hogy valami szőnyűségre gondol.

Kallisztó előrelépett, ki a fénybe.

– Persze hogy nem tudod. És ez azért van, mert így élünk: csak mi, nők, és Artemisz.

– Artemisz itt biztonságban tart minket – mondta Phiale. – De cserébe mind ugyanazt a fogadalmat tettük: semmi közőnk nem lehet a férfiakhoz.

– A kutyái egész estig vonyítottak, keresték gazdájukat – szólt Kallisztó. – Várták a dicsőretet a zsákmányért, amit elejtettek. A távolból hallottuk, ahogy a társai a nevét kiabálják: Aktaión, újra meg újra. Órákba telt, mire feladták.

Elgondolkodtam.

– Vadászni jött. Olyasmit talált, ami erősebb volt nála. – Ez volt az erdő rendje. Artemisz tanította meg nekem, amikor íjjal a kezünkben együtt cserkészünk a vadat az erdőben. Készen kellett állnunk arra, hogy bármit legyőzzünk, amivel csak szembetalálkozunk – elég erősnek kellett lennünk ahhoz, hogy mindig győztesként kerüljünk ki.

– Így van – mondta Phiale. – De Artemisz nincs mindig itt, és nem mindenki olyan gyors, mint te, Atalanta. – Hangulata ekkor már oldódott, nevetve mondta, visszatért a játékosága.

– És nem is bánik mindenki olyan ügyesen az íjjal, mint te – tette hozzá Kallisztó, és homlokon csókolt.

De én ott leszek, akkor is, amikor Artemisz nincs jelen. Eddig csak zajos bosszúságnak tartottam a vadászokat, de most elhatároztam, hogy ha valaki olyan közel merészkedik hozzánk, mint Aktaión, nem hagyom, hogy jobban járjon. Néha megkísértett a gondolat, hogy eléjük szaladjak, hogy lássam, vajon képes-e bármelyikük akár csak egy pillantást is vetni rám. De most, ha újra végigdübörögnek lovaikkal és kutyáikkal, hátat fordítok hangos betolakodásuknak, és elindulok az erdő mélye felé – oda, ahová ők már nem követhetnek.

Eltökéltem, hogy egyre erősebb és gyorsabb leszek. Még keményebben dolgoztam, nap mint nap gyakoroltam az íjászatot, tökéletesítettem a célzást. Amikor Artemisz eljött értem, meg akartam mutatni neki, mit tudok: hogy éppúgy le tudok teríteni szarvast, mint hegyi oroszlánt. Versenyt futottam vele a meredek hegyoldalakon, lábaim feszültek, lélegzetem éles és ziháló volt, mindig épp csak egy hajszálnyival mögöttem. Elég fiatal voltam ahhoz, hogy azt higgyem, egyszer talán legyőzhetem – hogy gyorsabb lehetek egy istennőnél.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Azt akartam, hogy bízzon bennem, hogy tudja: képes vagyok megvédeni mindannyiunkat, ahogyan ő is teszi. Én, aki a medvék zord játékaik közt nőttem fel, és némán cserkésztem végig az erdőt íjjal és nyíllal. Ő számomra nővér, anya, vezető és tanító volt egy személyben, és hozzá hasonlóan én is azt akartam, hogy ne féljek semmitől.